

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/512/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412221701
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4412221701.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a členiek senátu JUDr. Evy Šiškovéj a JUDr. Marty Molnárovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s.r.o. Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o. Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu zo dňa 27. 01. 2015 proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 16. decembra 2014 č. k. 7C/190/2012-59 a o odvolaní žalobcu zo dňa 07. 04. 2015 proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 26. 03. 2015 č. k. 7C/190/2012-82, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 26. 03. 2015 č. k. 7C/190/2012-82 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal náhrady majetkovej škody v sume 125,- eur a nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 417,- eur podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov za ním tvrdený nesprávny úradný postup Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 14Er/1113/2008 proti povinnej Y. J.. Zároveň súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a návrh na spojenie veci.

2. Po právnej stránke súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou ustanovení § 3 ods. 1, písm. d/, ods. 2, § 4 ods. 1, písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1,2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 5, vyššie uvedeného zákona a zamietnutie návrhu na prerušenie konania odôvodnil ust. § 109 ods. 2, písm. c/ OSP v znení platnom v čase jeho rozhodovania.

3. Žalobca považoval skutočnosť, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, t. j. 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora, ale až dňa 14. 01. 2009, a to rozhodnutím o poverení, teda s omeškaním viac ako 8 mesiacov, čo treba považovať za porušenie zákona a nesprávny úradný postup, pre ktorý mu vznikla predmetná škoda a nemajetková ujma.

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 14Er/1113/2009, pričom zistil, že dňa 24. 10. 2008 súdny exekútor doručil Okresnému súdu Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa zák. č.

233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov vo veci oprávneného (žalobcu v tomto konaní) proti povinnej Y. J. o vymoženie pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 4192719. Dňa 14. 01. 2009 exekučný súd vydal poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie a uznesením zo dňa 14. 01. 2009 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia v časti trov právneho zastúpenia oprávneného v exekúcii zamietol. Uznesením zo dňa 08. 04. 2009 exekučný súd zastavil exekučné konanie v časti trov právneho zastúpenia oprávneného v exekúcii.

5. Súd prvej inštancie uviedol, že predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci nesprávnym úradným postupom je popri nesprávnom úradnom postupe aj vznik škody, príčinná súvislosť medzi nimi. Uvedené podmienky zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne.

6. Uviedol, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody v sume 125,- eur pozostávajúcej z nákladov žalobcu vynaložených v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a vydaním poverenia. Súd sa zaoberal aj žalobcom predloženým znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý obsahuje štyri základné časti: zvýšené mzdové náklady, náklady na tlač, náklady na úpravu informačného systému a náklady na telekomunikačné služby. Z posudku pritom nie je zjavné, za akú dobu a na aký počet exekučných vecí boli náklady, z ktorých ústav vychádzal, vynaložené, či iba na veci, v ktorých si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody nesprávnym úradným postupom, alebo na všetky exekučné veci, v ktorých má žalobca postavenie oprávneného. Súd znalecký posudok znaleckého ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave nepovažoval za dôkaz o vzniku majetkovej škody žalobcovi a preto naň neprihliadol. V predmetnej exekučnej veci súdny exekútor nevrátil poverenie, teda žalobca naďalej má v súvislosti s pohľadávkou vymáhanou od svojho dlžníka náklady na zamestnancov spravujúcich túto pohľadávku žalobcu a to až do jej uhradenia, resp. odpísania a obdobne má aj náklady na udržiavanie a správu informačného systému. Žalobca nepreukázal ani vznik skutočnej škody zmenšením svojho majetku o tvrdených, ale nepreukázaných 125,- eur ani existenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadným zmenšením jeho majetku.

7. Prípadný nesprávny úradný postup exekučného súdu bez ďalšieho nemá za následok vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Rovnako ako pri vzniku škody je poškodený povinný nielen tvrdiť, ale aj preukázať vznik nemajetkovej ujmy, resp. uviesť skutočnosti, na ktorých základe bude možné podľa zákonom určených kritérií posúdiť vznik a rozsah ujmy. Pokiaľ žalobca tvrdí, že o škode sa dozvedel až doručením upovedomenia o začatí exekúcie, nepochybne dovtedy nemal vedomosť o nečinnosti exekučného súdu pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie. Preto doba, ktorá uplynula od doručenia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia exekučnému súdu spolu s návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom, až do samotného vydania poverenia exekučným súdom, ale aj do doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, nemohla nijako negatívne zasiahnuť žalobcu, nemohla v ňom vyvolať neistotu ako morálnu ujmu, nemohla ovplyvniť jeho plánovanie rozhodovania a viesť k strate legitímnych očakávaní, že v zákonom určenej dobe nastane stav predpokladaný zákonom a nemohla vyvolať ani riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky, keďže exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu v spotrebiteľskej veci, pričom v iných exekučných veciach žalobcu ako oprávneného bola už spochybnená právomoc rozhodcovského súdu na vydanie takéhoto rozsudku.

8. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a preto nepovažoval za hospodárne vykonať vo veci dôkaz oboznámením sa s obsahom a rozsahom žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie návrhu, ktoré Ministerstvu spravodlivosti SR, ako ústrednému orgánu konajúcemu v mene štátu, doručil žalobca dňa 23. 04. 2012. Súd návrh žalobcu ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP v znení platom a účinnom v čase konania súdu prvej inštancie, keď v konaní úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov konania, pretože si ich nevyčísľil.

10. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že ako účastníkovi konania mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne

zistil skutkový stav a zároveň súdu prvej inštancie vytkol neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 vyššie citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

12. Ďalej žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej je nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov. Súd však nemohol založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Žalobca nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať, a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite. Preto aj ako dôkaz označil exekučný spis a žiadal, aby boli použité v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemohla nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupom, a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote.

13. Žalobca zároveň namietal, že súd prvej inštancie vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý bol z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného.

14. K zamietnutiu návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania žalobca uviedol, že súd prvého stupňa mu takto znemožnil objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku, pričom na zamietnutie znaleckého dokazovania neboli žiadne udržateľné dôvody, nakoľko takéto dokazovanie je na mieste nariadiť tam, kde je výšku škody potrebné určiť s použitím odborných znalostí, ktorá právna veda neposkytuje. Opätovne zdôraznil, že súd založil svoje rozhodnutie na nedostatočne zistenom skutkovom stave.

15. V ďalšej časti svojho odvolania žalobca uviedol, že ako dôkaz o vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave a týmto posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku v posudku určenej výške. Pokiaľ súd v odôvodnení svojho rozsudku tvrdil, že žalobca nepreukázal, že mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, je zrejmé, že nevykonával dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého vyplýva, aké konkrétne náklady žalobca vynaložil v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Žalobca požiadal o vypracovanie znaleckého posudku ešte dňa 01. 03. 2013 a jeho vypracovanie je tak dôkladné a vzhľadom na množstvo spracovaných podkladov bolo tak zložitým, že trvalo viac ako rok. Táto skutočnosť je objektívna, ktorú žalobca nemohol ovplyvniť a vzhľadom na plynutie premlčacích lehôt bol nútený svoje nároky uplatniť včas, a to i v situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom, nakoľko nebol priestor na získanie znaleckého posudku. Žalobca bol toho názoru, že v konaní boli preukázané

všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou.

16. Žalobca uviedol, že nechápe, aký vplyv na výsledok konania má skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Podľa názoru žalobcu ide o prejav nesústreďenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval i také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

17. V ďalšej časti svojho odvolania žalobca vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie vecí v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory. Tento súd tiež uviedol, že „dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote“.

18. K otázke premlčania žalobca uviedol, že nesúhlasí s tým, ako súd vyhodnotil žalovaným vznesenú námietku premlčania a k premlčaniu jeho právo nedošlo, nakoľko ako zásadný moment pri posudzovaní námietky premlčania súd zvažuje, kedy sa poškodený dozvedel o škode. V predmetnej veci však súd nepriradil pojmu „škoda“ reálny význam a nespojil ho s konkrétnou škodou, ktorú si žalobca v tomto konaní uplatňuje. Poukázal na ust. § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktoré upravuje subjektívnu premlčaciu dobu tri roky a taktiež poukázal i na rozsudok Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 3Cdo/145/2004. Zdôraznil, že o majetkovej škode spočívajúcej v náhrade účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou, uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, sa dozvedel vtedy, keď nastali skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodit' vznik škody a jej rozsah tak, aby bolo možné určiť výšku škody v peniazoch. O majetkovej škode sa teda dozvedel vtedy, keď reálne vynaložil majetkové prostriedky v spojení s konkrétnou potrebou sanácie stavu omeškania v rozhodovaní a tieto prostriedky bolo možné určiť konkrétnou sumou v peniazoch. Moment, kedy sa poškodený dozvedel o škode, je nutné pre účely posúdenia premlčania spájať s momentom, kedy sa poškodený dozvedel o vydaní rozhodnutia súdom. O nemajetkovej ujme spočívajúcej v porušení práva na rozhodnutie o podanom návrhu v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov sa žalobca dozvedel až momentom, kedy definované práva prestali byť porušované. Len vtedy sa mu mohol stať známy rozsah porušenia jeho práv, ktorý bolo možné odškodniť finančnou satisfakciou v konkrétnej výške, čo znamená, že práva žalobcu prestali byť porušované až vtedy, keď sa dozvedel o vydaní rozhodnutia, pretože tým došlo zároveň k ukončeniu nesprávneho úradného postupu. Žalobca taktiež poznamenal, že v predmetnej veci mal byť aplikovaný všeobecný právny predpis, a to ust. § 102 zák. č. 40/1964 Zb. (Občiansky zákonník) v znení neskorších predpisov, z dôvodu, že i pri nesprávnom úradnom postupe zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zakladá podmienku uplatniť právo na náhradu škody voči zodpovednej osobe, a to formou písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

19. K návrhu na prerušenie konania žalobca uviedol, že ak bol tento doručený súdu v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu a bol podaný z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Na podporu tohto svojho tvrdenia žalobca poukázal na judikatúru krajských súdov (rozsudok Krajského súdu v Žiline v konaní pod sp. zn. 9Co/174/2014).

20. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

21. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

22. Súd prvej inštancie vydal dňa 26. 03. 2015 uznesenie č. k. 7C/190/2012-82, ktorým žalobcovi uložil povinnosť, aby v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie v sume 20,- eur podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a zároveň žalobcu poučil, že ak súdny poplatok v určenej lehote nezaplatí, súd ho bude vymáhať.

23. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Namietal, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, ani žiadne skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu. Nedostatok odôvodnenia ako dôvod zrušenia uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie podľa položky 7a konštatoval v množstve vecí i Krajský súd v Žiline (napr. uznesenie zo dňa 30. 07. 2013 v konaní pod sp. zn. 8Co 295/2013).

24. Uviedol, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, ale nie ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Konštatoval, že podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, preto žalobca nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie.

25. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 03. 2007 v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, v zmysle ktorého „za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy“. V prílohe zák. č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a poplatková povinnosť mu bola uložená v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov v prípade, keď ju nemal. Ďalej uviedol, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené.

26. Ak je účastníkovi konania v rozpore s vyššie citovaným zákonom ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale rovnako tak porušenie čl. 12 ods. 1, no najmä čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

27. Ďalej žalobca v podanom odvolaní poukázal na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01. 10. 2012, konanie sa teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z. (ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony), a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Podľa ust. § 4 ods. 1, písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov platom do 30. 09. 2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

28. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 06. 2008 v konaní pod sp. zn. 5 M Cdo 14/2007, v ktorom bol vyslovený názor, že spoplatnenie procesného úkonu sa musí riadiť časom začatia konania a v prípade, ak prichádza do úvahy zužujúci i rozširujúci výklad, treba uprednostniť vždy ten výklad, ktorý je na prospech poplatníka. S týmto názorom podľa žalobcu korešponduje i názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 10. 08. 2011 v konaní pod sp. zn. 6 M Cdo 2/2011, v zmysle ktorého bolo súdne konanie v čase začatia konania o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov, pričom išlo o

vecné oslobodenie, ktoré vyplývalo priamo zo zákona, a teda konanie bolo od poplatkovej povinnosti oslobodené celé. Za žiadny procesný úkon urobený v tomto konaní sa potom neplatí poplatok. Tento záver potvrdzujú i rozhodnutia vydané Okresným súdom Komárno a Okresným súdom Rimavská Sobota, ktoré pristúpili k zrušeniu uznesení o uložení povinnosti zaplatiť súdy poplatkov za podané odvolanie podľa položky 7a (uznesenie Okresného súdu Komárno zo dňa 16. 10. 2013 v konaní pod sp. zn. 8C 842/2012 a uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 03. 01. 2014 v konaní pod sp. zn. 16C/174/2012).

29. Na podporu vyššie uvedeného záveru žalobca poukázal na časť zápisnice z rokovania občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré sa konalo dňa 27. 11. 2013, na ktorom sa preberala i otázka vzniku poplatkovej povinnosti podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

30. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby súd prvej inštancie jeho odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a svoje odvolaním napadnuté uznesenie zrušil bez náhrady a v prípade, ak tento postup súd prvej inštancie nevyužije, žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie/výzvu v celom rozsahu zrušil bez náhrady.

31. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (ust. § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - ďalej len „CSP“), viazaný rozsahom oboch odvolaní žalobcu, odvolacími dôvodmi, ako i zisteným skutkovým stavom (ust. § 379, § 380 ods. 1, 2, § 383 CSP) a po zistení, že obe odvolania žalobcu sú prípustné, boli podané oprávneným subjektom v zákonom stanovenej lehote, spĺňajú zákonom stanovené náležitosti a obsahujú zákonom stanovené odvolacie dôvody (ust. § 355 ods. 1, 2, § 359, § 362 ods. 1, § 363, § 365 ods. 1 CSP s použitím ust. § 470 ods. 1, 2 CSP), prejednal podané odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania a vo veci rozhodol rozsudkom (ust. § 385 ods. 1, § 392 CSP), ktorý verejne vyhlásil, a to pri dodržaní ust. § 219 ods. 3 CSP). Odvolací súd preskúmal obe odvolaním napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa, ako i konania, ktoré predchádzali ich vydaniu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti rozsudku zo dňa 16. 12. 2014, ani proti uzneseniu zo dňa 26. 03. 2015 nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako i uznesenie o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie ako vo výroku vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil, nakoľko súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, vec aj správne právne posúdil a správne rozhodol i pokiaľ ide o poplatkovú povinnosť žalobcu za podanie odvolania.

32. Podľa § 387 ods. 1, 2, 3 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

Podľa § 470 ods. 1, 2 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

33. Podľa § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov účinnom do 14. 10. 2008, teda v čase začatia exekučného konania, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne

poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

34. Podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinnom do 31. 12. 2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1, 2 vyššie citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

35. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov účinnom od 01. 10. 2012 do 31. 12. 2015, súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/, ods. 4 veta prvá, vyššie citovaného zákona, poplatníkom je: a/ navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu, V odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ vyššie citovaného zákona, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 veta prvá, ods. 2 vyššie citovaného zákona, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou. Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 8 ods. 1, 4 vyššie citovaného zákona, poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti. Ostatné poplatky sú splatné do troch dní po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa uložila povinnosť zaplatiť poplatok, alebo ktorým sa schválil zmier.

Podľa § 17 ods. 2 vyššie citovaného zákona, poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa § 18ca vyššie citovaného zákona (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

36. Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k vyššie citovanému zákonu, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20 eur.

37. Podľa § 18e zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov účinnom od 01. 01. 2016 (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. januára 2016), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté a právoplatne neskončené do 31. decembra 2015 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 31. decembra 2015, i keď sa stanú splatnými po 31. decembri 2015.

38. Podľa 14 ods. 1 vyššie citovaného zákona, v znení neskorších predpisov účinnom od 01. 07. 2016, ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie vo veciach poplatkov sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

39. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania) a súdom prvej inštancie zisteným skutkovým stavom. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojim dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 379 CSP vymedzuje prípady, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom odvolacími dôvodmi je odvolací súd viazaný vždy s tým, že na vady konania pred súdom prvej inštancie týkajúce sa procesných podmienok, odvolací súd prihliadne, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvej inštancie síce vyskytli vady, ale tieto sa netýkajú procesných podmienok, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

40. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie vo veci samej náležite a správne odôvodnil. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo veci samej v tom smere, že žalobca v predmetnej veci nepreukázal splnenie zákonom stanovených podmienok na priznanie uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy (predovšetkým nepreukázal samotný vznik škody a nemajetkovej ujmy), a preto s poukazom na ust. § 387 ods. 2, 3 CSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a zároveň sa vysporiadal s podstatnými tvrdeniami žalobcu v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie.

41. Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že žalobca sa v predmetnom konaní domáhal náhrady majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 417,- eur z dôvodu ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 14Er/1113/2008. Majetková škoda 125,- eur podľa tvrdenia žalobcu predstavovala náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Tieto náklady pozostávali podľa žalobcu zo sumy 70,- eur vynaloženej na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, zo sumy 40,- eur vynaloženej na udržiavanie a správu informačného systému a zo sumy 15,- eur vynaloženej na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovovaním urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Žalobca v podanom návrhu tvrdil, že táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia by dodržal zákonom stanovenú lehotu. Odvolací súd k tomu uvádza, že i keď je nepochybné, že exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručenej mu dňa 24. 10. 2008, nerozhodol v zákonom stanovenej lehote (čo správne konštatoval i súd prvej inštancie), ale dňa 14. 01. 2009, z tohto omeškania ešte nemožno vyvodit' vznik škody na strane žalobcu v tom zmysle, ako ju má na zreteli ust. § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Je toho názoru, že majetkovú škodu v sume 125,- eur vyčíslenú žalobcom nemožno považovať za skutočnú škodu, nakoľko žalobca vznik škody v tejto sume žiadnym spôsobom nepreukázal. Žalobcom vyčíslená výška škody je spochybnená i s poukazom na obsah spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 14Er/1113/2008, v ktorom sa nenachádzajú žiadne žalobcom

tvrdené písomné urgencie adresované exekučnému súdu, čo znamená, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal vynaloženie ním tvrdených nákladov spojených s administratívnym spracovaním textov urgencií, vyhotovovaním urgencií a nákladov spojených s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde.

42. Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok (nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody) a v prípade, ak chýba čo len jedna z týchto podmienok, náhradu škody nie je možné priznať, pričom dôkazné bremeno spočíva na poškodenom, teda na žalobcovi. Odvolací súd je toho názoru, že exekučný súd, t. j. Okresný súd Nové Zámky v exekučnom konaní pod sp. zn. 14Er/1113/2008 nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, z tohto ešte nemožno vyvodíť vznik majetkovej škody na strane žalobcu (v exekučnom konaní oprávneného), resp. žalobca vznik majetkovej škody v ním uplatnenej sume 125,- eur žiadnym spôsobom nepreukázal.

43. K žalobcom uplatnenej nemajetkovej ujmy v sume 417,- eur (t. j. 660,- eur ročne : 12 mesiacov x mesiace žalobcom tvrdenej nečinnosti exekučného súdu, pričom podľa jeho tvrdenia vychádzal z judikatúry Ústavného súdu SR, ktorý za primerané finančné zadosťučinenie a satisfakciu považuje sumu 660,- eur ročne) odvolací súd na doplnenie dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvej inštancie uvádza, že všetky nálezy Ústavného súdu SR (senátu III. ÚS), na ktoré žalobca poukazoval v podanom návrhu sa týkajú fyzických osôb, ktorým bolo priznané finančné zadosťučinenie za zbytočné prietahy v konaní. Taktiež ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je (okrem písm. b/) formulované tak, že výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na doterajší život poškodeného a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, z čoho je teda zrejmé, že tieto okolnosti sa týkajú fyzickej osoby. Nemajetkovú ujmu v peniazoch však za určitých okolností možno priznať i právnickej osobe, a to s poukazom na závažnosť vzniknutej ujmy a so zreteľom na konkrétne okolnosti, za ktorých k nej došlo. I v prípade nedodržania zákonom stanovenej lehoty na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (čo v predmetnej exekučnej veci bolo preukázané) však automaticky nevzniká nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval vyvolaním rizík (zánik povinného zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenca povinného) ako i neexistenciou vnútroštátneho účinného prostriedku nápravy vzniknutej situácie, zásahom do jeho nárokov a práv, vyvolaním frustrácie, úzkosti, nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánikom jeho už vytvorených podnikateľských aktivít a neistotou v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Odvolací súd v predmetnej veci opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že žiadosť súdneho exekútora v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 14Er/1113/2008 bola doručená exekučnému súdu dňa 24. 10. 2008 a súd vydal poverenie dňa 14. 01. 2009, teda síce po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia (rozhodne však nie s omeškaním viac ako 8 mesiacov ako to tvrdil žalobca) a túto okolnosť je potrebné vziať do úvahy ako rozhodujúcu pri rozhodovaní o uplatnenom nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy. V predmetnej exekučnej veci neboli konštatované prietahy v konaní a nejedná sa ani o dlhotrvajúcu neistotu žalobcu, ktorá by mu prípadne mohla spôsobiť značné ťažkosti a ovplyvniť jeho podnikateľské aktivity (naďalej poskytuje úvery), resp. ovplyvniť správanie jeho štatutárnych zástupcov, pričom neboli preukázané ani riziká, na ktoré žalobca poukazoval. Navyše je potrebné uviesť, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy (ktorú ale navrhovateľ nepreukázal), nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02, III. ÚS 111/02).

44. Vyššie uvedené považoval odvolací súd potrebné uviesť na doplnenie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

45. Pri posudzovaní danej veci sa odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, ďalej zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v podanom odvolaní, a to najmä žalobcom namietanou vadou konania, spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom.

46. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vzhľadom na to, že žiadny právny predpis nešpecifikuje pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“, vo všeobecnosti ním treba rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom

chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom v znení platnom a účinnom v čase konania súdu prvej inštancie na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04).

47. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (aj čl. 6 ods. 1 vyššie citovaného Dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

48. Konaním súdu sa rozumie jeho procesný postup. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a súladu jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k výroku. Procesný postup súdu pri konštituovaní i vecnej zmene rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto treba považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv účastníkov konania slúžiacich na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v civilnom súdnom konaní. Nemožno opomenúť, že procesný úkon účastníka súdneho konania, ktorý má podstatný vplyv na ďalšie súdne konanie možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Ak je účastník konania z uplatnenia tohto procesného úkonu vylúčený alebo v značnej miere obmedzený (pri jeho uplatnení) v dôsledku nesprávneho postupu súdu, dochádza k stavu, kedy sa mu postupom súdu porušuje ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

49. Žalobca žiadnym spôsobom nešpecifikoval postup súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom a odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo, žiadny takýto dôvod nezistil, v dôsledku čoho potom považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné i v tejto časti. Súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie na deň 16. 12. 2014, na ktoré predvolal i právneho zástupcu žalobcu, ktorý mal doručenie predvolania vykázané dňom 28. 11. 2014. Žalobca ani jeho právny zástupca sa pojednávania na súde prvého stupňa konaného dňa 16. 12. 2014 nezúčastnili. Mailové ospravedlnenie neúčasti právneho zástupcu žalobcu zo dňa 15. 12. 2014 (odoslané súdu dňa 15. 12. 2014) na pojednávaní konanom dňa 16. 12. 2014 a dôvody v ňom uvedené (iné pojednávania vo veci žalobcu na Okresnom súde Trenčín dňa 16. 12. 2014 a nesúhlas žalobcu so substitučným zastúpením na pojednávaní) súd prvého stupňa správne posúdil a vec prejednal v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu s poukazom na tú skutočnosť, že predvolanie na pojednávanie bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 28. 11. 2014. Navrhovateľ ani jeho právny zástupca dôvod na odročenie pojednávania súdu neoznámili bez zbytočného odkladu, nepredložili doklad o predvolaní na pojednávanie vo veci prejednávanej pred iným súdom a návrh na odročenie pojednávania neobsahoval údaje vyplývajúce z ust. § 119 ods. 2 OSP, (účinného v čase rozhodovania súdu) t. j. dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania, najmä deň, keď sa účastník o dôvode pre odročenie pojednávania dozvedel. Pokiaľ žalobca podal množstvo žalôb v obdobných veciach, o ktorých sa vedú konania na súdoch v rámci Slovenskej republiky, musel si byť vedomý skutočnosti, že budú vytyčované pojednávania na rôznych súdoch, pričom to môže byť i v rovnakom čase a za danej situácie vzbudzuje pochybnosti tvrdenie, že žalobca so substitúciou nesúhlasí. Odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa pri vyššie opísanom procesnom postupe splnil a mal dňa 16. 12. 2014 splnené všetky procesné povinnosti a podmienky na prejednanie a rozhodnutie veci na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania.

50. Súd prvej inštancie sa vysporiadal i s návrhom žalobcu na prerušenie konania, ktorý bol súdu doručený dňa 15. 12. 2014 elektronickými prostriedkami bez podpísania zaručeným elektronickým podpisom a nebol v zákonom stanovenej lehote (ani neskôr) doplnený a o tomto návrhu rozhodol na

pojednávani tak, že návrh na prerušenie konania zamietol, čo v odvolaní napadnutom rozsudku i odôvodil. V tejto súvislosti však odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 15. 04. 2011 v konaní pod sp. zn. 1 Ndc 6/2011, v zmysle ktorého súd nie je povinný prihliadať na podanie, ktoré nebolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, nebolo v zákonom stanovenej lehote doplnené písomne alebo ústne do zápisnice a ani predložením jeho originálu, pričom podaním sa v zmysle ust. § 42 ods. 1 OSP a právneho názoru vyjadreného v tomto uznesení rozumejú aj všetky dispozičné úkony s predmetom konania. Z uvedeného potom vyplýva, že súd prvej inštancie nebol povinný prihliadať ani na mailové podanie žalobu zo dňa 09. 01. 2015, teda na návrh na prerušenie konania, čo znamená, že nebol povinný o takomto podaní ani rozhodovať.

51. V postupe súdu prvej inštancie nemožno vzhľadom na vyššie uvedené konštatovať odňatie možnosti konania pred súdom ani nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, nakoľko súd prvej inštancie rozhodol v zmysle zákona, čomu predchádzalo riadne zistenie skutkového stavu. Súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní k dispozícii exekučný súdny spis Okresného súdu Nové Zámky, z ktorého pri svojom rozhodovaní vychádzal. Základom jeho rozhodnutia je nesplnenie zákonných podmienok zodpovednostného právneho vzťahu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov. Navyše je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie sa oboznámil so znaleckým posudkom a v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na jeho obsah a uviedol, prečo z neho nebolo možné vychádzať pri rozhodovaní (jeho obsahom bolo vyčíslenie nákladov na vypracovanie podaní na súd, nebol preukázaný nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní a tým ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a navrhovateľom tvrdenou škodou). Odvolací súd je toho názoru, že vykonávanie ďalšieho dokazovania v predmetnej veci by bolo, s poukazom na zistený skutkový stav a nepreukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu, nadbytočné a nehospodárne.

52. K aplikácii ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku správne citoval toto ustanovenie v znení účinnom v čase začatia exekučného konania a podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na súd, pričom toto ustanovenie bolo rovnaké aj v čase začatia tohto konania, a preto je táto námietka žalobcu nedôvodná a princíp priamej retroaktivity nebol aplikovaný. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania oboznámením sa s exekučným spisom Okresného súdu Nové Zámky vedeným pod sp. zn. 14Er/1113/2008 zistil, že tvrdenie žalobcu o omeškaní exekučného súdu v trvaní viac ako 8 mesiacov sa nezakladá na pravde a k žalobcom tvrdenému omeškaniu exekučného súdu nedošlo. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa dodáva, že návrh na vykonanie exekúcie bol u súdneho exekútora spísaný dňa 09. 09. 2008 a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola súdu prvého stupňa doručená dňa 24. 10. 2008, pričom exekučný súd poverenie na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora vydal dňa 14. 01. 2009 a v časti o zaplatenie trov právneho zastúpenia oprávneného v exekúcii vo výške 32,07 eur žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol uznesením zo dňa 14. 01. 2009 č. k. 14Er/1113/2008-7. So zreteľom na ustálenú rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR (II. ÚS 471/2012, I. ÚS 86/02, I. ÚS 70/02, I. ÚS 16/02, I. ÚS 63/00) ani samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu tak, ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd.

53. Z uvedeného potom vyplýva, že exekučný súd nekonal so zbytočnými prietahmi a po veľmi dlhej dobe a nemohol byť a ani nebol v omeškaní viac ako 8 mesiacov ako to tvrdil právny zástupca žalobcu v podanej žalobe. Zároveň je potrebné uviesť, že v exekučnom spise vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 14Er/1113/2008 sa nenachádza žiadna žiadosť o pokračovanie v konaní, resp. sťažnosť na prietahy v konaní alebo iná urgencia žalobcu a nezodpovedá potom skutočnosti tvrdenie žalobcu v podanej žalobe na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, že mal náklady na spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, resp. náklady spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde.

54. Pokiaľ žalobca namietal nedostatočne zistený skutkový stav, toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nešpecifikoval a neuviedol, v čom by malo spočívať nedostatočné zistenie skutkového stavu. Odvolací

súd k tomu uvádza, že súd prvej inštancie v tomto smere postupoval správne, nakoľko pokiaľ v konaní nemal preukázanú existenciu škody na strane žalobcu a ani taký nesprávny úradný postup v dôsledku ktorého by žalobcovi vznikla majetková škoda, bolo nadbytočné a nevhodné vykonávať dokazovanie na preukazovanie výšky žalobcom tvrdenej škody.

55. V ďalšej časti odvolania navrhovateľ vytykal súdu prvého stupňa, že nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty. Takáto argumentácia súdu sa však v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku nenachádza a taktiež súd ani nepolemizoval o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami.

56. Ďalšie námietky žalobcu v podanom odvolaní, považoval odvolací súd za nedôvodné. Je potrebné uviesť, že súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase.

57. Za nedôvodné považoval odvolací súd i odvolanie žalobcu zo dňa 07. 04. 2015 proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 26. 03. 2015 č. k. 7C/190/2012-82, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 20,- eur za podanie odvolania podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov účinnom v čase podania odvolania žalobcu.

58. Žalobca v podanom odvolaní zo dňa 07. 04. 2015 (proti uzneseniu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku) používa v podstate argumentáciu spočívajúcu v tom, že nemá povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanie odvolania, nakoľko samotné konanie v predmetnej veci, v ktorom sa domáhal od žalovaného náhrady škody a nemajetkovej ujmy sa začalo pred 01. 10. 2012, kedy podal na súd žalobu a v tom čase s poukazom na ust. § 4 ods. 1, písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov bolo konanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov. S poukazom na uvedené potom i argumentácia odvolacieho súdu bude spočívať v nasledovných konštatovaniach.

59. Účelom súdnych poplatkov je aspoň čiastočná úhrada nákladov spojených so súdnym konaním zo strany účastníkov konania. Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa Sadzobníka súdnych poplatkov ustanovený poplatok z návrhu, odvolania alebo dovolania, pričom v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie vo veci samej a poplatok sa vyberá podľa rovnakej sadzby ako v prvostupňovom konaní za podanie návrhu. Poplatková povinnosť vzniká už podaním odvolania. Súd prvej inštancie v predmetnej veci správne postupoval, keď žalobcovi uznesením uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 20,- eur podľa ustanovení § 2 ods. 4, § 5 ods. 1 písm. a/, § 6 ods. 2, § 8 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, a to za podanie odvolania zo dňa 27. 01. 2015 proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 16. 12. 2014 č. k. 7C/190/2012-59.

60. Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia a k tvrdeniam žalobcu v podanom odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 26. 03. 2015 (uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie) odvolací súd uvádza, že do 30. 09. 2012 bolo súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdneho poplatku podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/ vyššie citovaného zákona. Od 01. 10. 2012 bolo toto ustanovenie (§ 4 ods. 1, písm. k/) zrušené. Keďže odvolacie konanie sa v predmetnej veci začalo podaním odvolania (zo dňa 27. 01. 2015), ktoré bolo doručené súdu prvej inštancie dňa 28. 01. 2015 nemožno na odvolacie konanie aplikovať ust. § 4 ods. 1 písm. k/ vyššie citovaného zákona v znení účinnom do 30. 09. 2012 (v zmysle prechodného ustanovenia § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov), ale je potrebné aplikovať ustanovenia zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom v čase začatia odvolacieho konania až do 31. 12. 2015. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 8 Sžf 37/2010 „tak ako poplatková pohľadávka vzniká podaním návrhu a je zročná zároveň týmto okamihom, je aj poplatok z odvolania vo veci samej zročný okamihom, keď

bolo toto odvolanie podané. Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti.“ Povinnosťou žalobcu bolo teda zaplatiť súdny poplatok pri podaní odvolania vo veci samej, ale nakoľko tak žalobca neurobil, súd mu poplatkovú povinnosť uložil uznesením a tento súdny poplatok sa bude vymáhať v prípade, ak ho žalobca nezaplatí dobrovoľne.

61. Súd teda konal na základe zákona a v súlade s ním a v žiadnom prípade nerozširoval okruh úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti, ako to tvrdil žalobca v podanom odvolaní. Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa súdny poplatok vyberá zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ak poplatkovej povinnosti podlieha podanie žaloby, podlieha jej i podanie odvolania. V prípade, ak by zákonodarca mienil nespoplatniť odvolacie konanie vo veciach týchto žalôb, bol by to v predmetnom zákone i upravil, napr. ako pri položke 13 Sadzobníka súdnych poplatkov, ku ktorej prislúcha poznámka, že v odvolacom konaní sa poplatky podľa tejto položky nevyberajú.

62. V predmetnej veci teda súd prvej inštancie postupoval správne podľa ust. § 5 ods. 1 písm. a/ a ust. § 6 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a podľa poznámky č. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k vyššie citovanému zákonu, v zmysle ktorej sa poplatky podľa rovnakej sadzby platia i v odvolacom konaní vo veci samej. Z vyššie uvedenej poznámky je zrejmé, že súdny poplatok sa vyrubuje nielen za samotnú žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ale i za ďalšie úkony, vrátane podaného odvolania. Zo žiadneho ustanovenia vyššie citovaného zákona nemožno vyvodiť záver, že sa súdny poplatok platí len za samotné podanie žaloby tak, ako na to poukazuje žalobca v podanom odvolaní. Zo strany okresného súdu nedošlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdному poplatku a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, na ktoré žalobca v odvolaní poukazoval, nebolo možné v predmetnej veci aplikovať, nakoľko sa týka inej poplatkovej situácie (súdnych konaní, resp. poplatkov, ktoré v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedené nie sú). V prejednávanej veci o takýto prípad nejde a súdny poplatok zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa v Sadzobníku súdnych poplatkov nachádza, a to práve pod položkou č. 7a, v zmysle ktorej súd prvej inštancie postupoval, keď žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v správnej výške, pričom aplikoval správny právny predpis a správne ho i vyložil a k použitiu analógie zo strany súdu nedošlo.

63. Odvolacie konanie je samostatným konaním (v ktorom sa rozhoduje o odvolaní) a žalobcovi ako odvolateľovi v súvislosti s podaním odvolania zo dňa 27. 01. 2015 vznikla poplatková povinnosť. Je nesporné, že odvolacie konanie sa začalo po 30. 09. 2012, a preto vznik poplatkovej povinnosti žalobcu ako odvolateľa je potrebné posúdiť i z hľadiska prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 01. 10. 2012, a to ust. § 18ca vyššie citovaného zákona, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. Žalobca podal odvolanie zo dňa 27. 01. 2015, ktoré bolo doručené súdu prvej inštancie dňa 28. 01. 2015 a v tento deň sa začalo odvolacie konanie, pričom ale súdny poplatok za odvolanie nezaplatil.

64. K námietke žalobcu, uvedenej v odvolaní zo dňa 07. 04. 2015, že napadnuté uznesenie zo dňa 26. 03. 2015 (o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku) neobsahuje žiadne dôvody, preto je nepreskúmateľné, odvolací súd dodáva, že aj keď riadne odôvodnenie uznesenia, rovnako ako rozsudku je súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy SR, stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti, spočívajúce len v uvedení, že ide o súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, vyhovovalo požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 v spojení s ust. § 167 ods. 2 OSP v znení účinnom do 30. 06. 2016 (teda v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o súdnom poplatku) a nenapĺňalo intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Pre dostatočné odôvodnenie uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje oddelenú časť s výslovným uvedením nadpisu odôvodnenie alebo odôvodnenie nasleduje bezprostredne vo výrokovej

časti. Musí však byť z neho zrejmé, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, v akej výške a podľa ktorej položky a tieto náležitosti odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie obsahuje.

65. V súvislosti s poplatkovou povinnosťou žalobcu odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu i uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19. 06. 2014 v konaní pod sp. zn. IV. ÚS 340/2014, v ktorom bola na základe sťažnosti žalobcu riešená práve otázka aplikácie položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov (ktorý je prílohou zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov) v odvolacom konaní vedenom na základe odvolania podaného navrhovateľom proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš a Okresného súdu Ružomberok, ktorým tieto súdy zamietli žalobu žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Za podané odvolanie bola žalobcovi uznesením uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok a krajské súdy (Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 29. 10. 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 548/2013, uznesením zo dňa 05. 09. 2013 v konaní pod sp. zn. 16 Co 538/2013 a Krajský súd v Žiline uznesením z 25. 07. 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 320/2013) potvrdili uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti žalobcovi. Jedná sa teda o skutkovo totožnú situáciu pri vyrubení súdneho poplatku za podané odvolanie vo veci náhrady škody a nemajetkovej ujmy v prípade odvolacieho konania začatého po 30. 09. 2012, nakoľko i odvolacie konanie v tejto predmetnej veci sa začalo po 30. 09. 2012, teda v čase, keď už podanie odvolania vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podliehalo poplatkovej povinnosti.

66. Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď vyrubil žalobcovi za podané odvolanie súdny poplatok, aplikujúc tak platnú právnu úpravu účinnú v čase vzniku poplatkovej povinnosti (t. j. v čase podania odvolania) a rovnako tak správne stanovil i výšku súdneho poplatku v sume 20,- eur s poukazom na ust. § 6 ods. 2 vyššie citovaného zákona a položku 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k tomuto zákonu.

67. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní poukazyval na rozhodnutia (uznesenia) Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 06. 2008 v konaní pod sp. zn. 5 M Cdo 14/2007 a zo dňa 10. 08. 2011 v konaní pod sp. zn. 6 M Cdo 2/2011, tieto podľa názoru odvolacieho súdu nemožno v predmetnej veci aplikovať, nakoľko riešili inú poplatkovú situáciu. Bezpredmetné je i poukazovanie na zápisnicu z rokovania občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. 11. 2013, a to vzhľadom na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19. 06. 2014 v konaní pod sp. zn. IV. ÚS 340/2014, v ktorom bola na základe sťažnosti navrhovateľa riešená práve otázka aplikácie položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov (ktorý je prílohou zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov).

68. Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako i odvolaním napadnuté uznesenie o uložení poplatkovej povinnosti za podanie odvolania, odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1, 3 CSP potvrdil, nakoľko sú vo výroku vecne správne, pričom sa vysporiadal i s podstatnými tvrdeniami žalobcu uvedenými v podaných odvolaniach.

69. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP s použitím ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a ktoré vydá súdny úradník.

70. Odvolací súd takto rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (ust. § 420 - ust. § 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na

súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.